

Hồi 14

Cái Tâm Của Ngọc Diện Thư Sinh

Vừa bước vào Thiên Lộc Các, Ý Lan bực dọc quay sang Ngọc Diện Thư Sinh Thường Luân nói:

- Bản lĩnh của công tử xoàng xĩnh như vậy mà đòi bắt Tiểu Vĩ cho Ý Lan.

Nàng lắc đầu tỏ ý dè bĩu:

- Ai cũng có thể nói được chứ chẳng mấy ai thực hiện được điều mình nói.

Thường Luân vẫn giữ vẻ bình thản, ôn tồn đáp lời nàng:

- Tại hạ không ngờ bản lĩnh võ công của Vũ Văn Tiểu Vĩ lại cao siêu như vậy.

Y thở dài nói tiếp:

- Nhưng nếu không có tại hạ, có lẽ bây giờ tiểu thư đã là một xác chết với nỗi oan mang xuống a tỳ.

Ý Lan nạt ngang:

- Ý Lan biết.

Nàng xăm xăm bỏ mặc Thường Luân, theo hành lang trở về thư phòng của mình. Thường Luân vẫn lẻo đẻo theo nàng.

Ý Lan dừng bước ngay cửa phòng quay lại nhìn Thường Luân:

- Thường công tử đưa Ý Lan đến đây được rồi, còn Thường công tử hãy trở về hàm thụ lại võ công để có thể đối phó với Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Thường Luân vẫn không tỏ vẻ gì bất mãn bởi lời nói khiếm nhã của Ý Lan. Y từ tốn đáp lời nàng:

- Tiểu thư yên tâm, một khi tại hạ đã hứa với tiểu thư thì nhất định sẽ đưa Vũ Văn Tiểu Vĩ về để tiểu thư hành xử.

Ý Lan nhún vai, hai cánh môi của nàng biểu hiện một thái độ miệt thị:

- Công tử làm được hăng nói, chứ gặp lại Tiểu Vĩ, Ý Lan e công tử sẽ bỏ mạng bởi Thiên Ma Chỉ của y.

Thường Luân mỉm cười.

Ý Lan hỏi:

- Ý Lan nói không đúng sao mà công tử cười?

- Cao nhân tắc hữu cao nhân trị.

Thường Luân lơ đãng nhìn lên bầu trời. Y khẽ nói:

- Nếu sư phụ của Thường Luân chịu truyền thụ tất cả những công phu tuyệt kỹ cho Thường Luân thì Tiểu Vĩ đã không bức nhục được tại hạ trước mặt tiểu thư.

Thường Luân mở cửa thư phòng Ý Lan:

- Tiểu thư hãy vào nghỉ ngơi và tin tưởng tại hạ, một khi Thường Luân đã nhận sứ mạng dẫn Tiểu Vĩ về cho tiểu thư hành xử thì nhất định sẽ làm được.

Ý Lan khe khẽ nói:

- Công tử đã nói thì phải giữ lời đó, chứ đừng như những kẻ mãi võ Sơn Đông chỉ biết nói mà chẳng biết làm.

- Đại trượng phu phải biết mình mất gì và đang có gì. Tiểu Vĩ nhất định sẽ được tại hạ dẫn độ về để tiểu thư hành xử, mà Thường Luân chẳng đòi hỏi một điều gì, chỉ mong tiểu thư hiểu cho tấm chân tình của tại hạ.

Ý Lan cười khẩy rồi nói:

- Ý Lan biết Thường công tử đã để mắt đến Ý Lan.

Nàng ngẩng mặt nhìn thẳng vào mắt Thường Luân:

- Công tử đang yêu Ý Lan phải không?

Thường Luân gật đầu:

- Nếu tình tại hạ không nặng thì chẳng bao giờ mang mạng mình đổi lấy sự an nguy của người khác.

- Nói vậy công tử vì chữ tình mà cứu Ý Lan?

Thường Luân bậm môi tỏ vẻ suy tư:

- Tại hạ có thể chết, nhưng không thể chịu nhục trước mặt người mình yêu.

- Ý Lan hiểu công tử nên mới khuyên người về trau dồi lại võ công may ra mới bắt được Tiểu Vĩ mang về đây cho Ý Lan hành xử.

Thường Luân thở dài:

- Khi tại hạ đã hứa thì không bao giờ quên.

Thường Luân nhìn Ý Lan:

- Tiểu thư bảo trọng!

- Thường công tử cũng nên cẩn thận, nếu chưa tự thành võ công thượng thừa thì hãy tránh mặt Tiểu Vĩ.

Ý Lan nói xong bước vào thư phòng đóng cửa lại. Thường Luân đứng vẫn vơ một lúc, rồi khẽ điểm một nụ cười mỉm, rút chiếc thiết phiến bách biến phe phẩy.

Thường Luân nhìn cánh cửa thư phòng của Ý Lan, ôn tồn nói bằng một chất giọng thật là biểu cảm:

- Ta sẽ vì nàng, vì trái tim ta nói với nàng bằng chữ tình sâu nặng nhất.

Không biết Thường Luân nói với cánh cửa, hay nói với Ý Lan, nhưng chắc chắn y biết lời nói của y có người nghe, mà người đó chẳng ai khác chính là Ý Lan.

Thường Luân đứng trầm ngâm một lúc, cứ như đang chờ cánh cửa thư phòng của Ý Lan sẽ mở ra, nhưng đáp lại sự chờ đợi của y là một sự im lặng đến dửng dưng. Thường Luân khẽ thở dài rồi chấp tay sau lưng thả bước bỏ đi. Nhưng Thường Luân đi chưa được bao xa thì chạm mặt với hai gã thị tướng Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ.

Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ vừa giáp mặt Thường Luân liền ôm quyền xá. Mạc Tả Quân hấp tấp nói:

- Thường công tử đã gặp tiểu thư của tại hạ chưa?

Thường Luân lưỡng lự một lúc mới đáp lời:

- Tại hạ đã gặp rồi.

Phùng Kỳ liếc Mạc Tả Quân rồi quay lại Thường Luân:

- Còn Vũ Văn Tiểu Vĩ, công tử đã bắt được gã chưa?

Thường Luân cười mỉm, từ tốn nói:

- Bắt rắn không nên làm động cỏ. Trong thời gian ngắn thôi, tại hạ sẽ dẫn độ Vũ Văn Tiểu Vĩ về để Ý Lan tiểu thư hành xử.

Mạc Tiểu Quân phấn khích, phát tràng cười khanh khách:

- Chúng tôi biết công tử sẽ bắt được gã mà.

Thường Luân mỉm cười, rồi ôn tồn nói với Mạc Tả Quân:

- Tại hạ có việc phải đi.

Phùng Kỳ hỏi:

- Công tử tính đi đâu?

- Tìm một cái lồng để bắt Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Mạc Tả Quân phụ họa theo:

- Đúng rồi, Vũ Văn Tiểu Vĩ là con rắn độc, bắt gã phải có lồng mới được, nếu không thì khó mà bắt được gã. Thế Thường công tử có cần Mạc mỗ và Phùng thị tướng giúp không?

Thường Luân lắc đầu:

- Không đâu, hai vị cứ ở nhà uống rượu chờ tại hạ đưa con rắn độc Vũ Văn Tiểu Vĩ về hành xử.

Khi Thường Luân quay lưng bỏ đi, Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ nhìn theo. Mạc Tả Quân quay qua nói với Phùng Kỳ:

- Thường công tử không biết có dẫn được gã Vũ Văn Tiểu Vĩ về cho Quận chúa trị tội không đây?

Mạc Tả Quân vừa dứt lời thì nghe tiếng Ý Lan cất lên ngay sau lưng hai người:

- Hai người đã lừa người rồi.

Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ vội quay lại quỳ xuống:

- Quận chúa.

Ý Lan nhìn hai người:

- Hai người đứng lên đi!

- Tạ ơn Quận chúa!

Chờ cho Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ đứng lên, Ý Lan mới nói:

- Ta nghĩ Thường Luân công tử dù có thiết tâm với ta cũng chẳng làm gì được Vũ Văn Tiểu Vĩ. Bản lĩnh của Thường Luân chẳng thể nào so sánh với chàng.

Mạc Tả Quân lí nhí nói:

- Quận chúa, vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?

Ỗ Lan nhún vai:

- Ta cũng chẳng biết nữa.

Phùng Kỳ chen vào:

- Nếu chúng ta chẳng con cách gì thì Quận chúa hãy quên gã Vũ Văn Tiểu Vĩ ngớ nghếch đó đi.

Ỗ Lan cau mày nhìn thẳng vào mặt Phùng Kỳ.

Phùng Kỳ bối rối gục đầu:

- Quận chúa thứ tội, thị tướng chỉ mong Quận chúa đạt được tâm nguyện mà thôi.

Ỗ Lan hừ nhạt một tiếng:

- Ta biết hai người vì ta, nhưng các người chỉ là một lũ vô dụng mà thôi. Nếu như ta không bắt được Vũ Văn Tiểu Vĩ thì không quay về Quy Tự Quốc đâu.

Nàng nói xong, quay lưng đi thẳng về phía thư phòng, để mặc hai gã thị tướng hộ vệ đứng ngẩn ngơ.

Phùng Kỳ nhìn Mạc Tả Quân, Mạc Tả Quân lắc đầu.

Phùng Kỳ nói:

- Mạc huynh, chúng ta phải làm sao bây giờ?

- Còn làm sao nữa, ta e lần này chúng mình gặp nạn to, nếu không bắt được Vũ Văn Tiểu Vĩ.

oOo

Trở lại Thường Luân.

Rời Thiên Lộc Các, Thường Luân đi luôn một mạch đến Lạc Hoa Viên. Y đến phòng của Á Tiên gõ cửa, khẽ gọi:

- Sư phụ.

Không có ai đáp lại lời của Thường Luân. Đôi chân mày của Thường Luân khẽ cau lại:

- Sư phụ.

Vẫn là một sự im lặng nặng nề.

Thường Luân quyết định đẩy cửa phòng. Đập vào mắt y là thân thể của Á Tiên ngồi ngay trên tràng kỷ.

Thường Luân bối rối quay lưng bước trở ra, nhưng Á Tiên đã gọi hắt lại:

- Thường công tử.

- Tại hạ đến để tìm sư phụ.

- Sư phụ của công tử không có ở đây.

- Không có ở đây, vậy người đi đâu?

- Thế công tử không nhận ra Á Tiên đã bị người ta điểm huyết à?

- Á Tiên cô nương bị người điểm huyết?

- Không sai. Nếu Á Tiên không bị người khác điểm huyết thì đâu ngồi yên với thân thể lỏa lồ như thế này. Công tử có thể giải huyết đạo cho Á Tiên chứ?

Thường Luân bối rối rồi thở ra:

- Được, tại hạ sẽ giải huyết cho Á Tiên cô nương.

- Chúng ta đã từng biết nhau, công tử còn khách sáo làm gì nữa.

Thường Luân quay mặt trở lại.

Mặc dù trên người chẳng một mảnh vải che thân nhưng Á Tiên không một chút e thẹn, ngược lại nàng còn nhìn Thường Luân bằng ánh mắt diễm tình đầy sự khích lệ.

Thường Luân bước đến bên nàng. Á Tiên ngẩng lên nhìn Thường Luân.

Chạm vào ánh mắt của Á Tiên, Thường Luân cảm nhận một ý niệm mơ hồ thôi thúc y đặt tay lên bờ vai nàng. Mặc dù Thường Luân biết mỹ nhân trước mặt mình là tình nhân của sư phụ, bao nhiêu ý niệm hỗn tạp dậy lên trong đầu Thường Luân.

Á Tiên khẽ nói:

- Công tử.

- Hà cô nương.

Thường Luân đặt tay lên đôi bờ vai thon mảnh của Á Tiên:

- Ai đã điểm huyết Hà cô nương?

- Còn ai nữa, chính là Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Giương mặt Thường Luân sa sầm xuống:

- Y đã đến đây?

- Phải. Công tử hãy giải huyết cho Á Tiền.

Thường Luân gật đầu.

Á Tiền bẽn lẽn nói:

- Công tử chỉ cần điểm vào huyết Hội Âm của Á Tiền thì huyết đạo sẽ được giải tỏa.

Thường Luân mỉm cười, ngồi xuống bên nàng:

- Nếu như tại hạ giải huyết cho Hà cô nương thì tại hạ được gì?

Á Tiền tròn mắt nhìn Thường Luân:

- Công tử muốn gì?

Thường Luân choàng tay qua tiểu yêu của nàng:

- Cái tại hạ cần chính là thân thể của cô nương.

Á Tiền mỉm cười:

- Á Tiền có thể đoán được ý niệm trong đầu công tử. Nhưng công tử làm vậy có sợ sư phụ Phong Tinh Cổ Thi không?

Thường Luân nhìn ra ngoài cửa thư phòng:

- Phong Tinh Cổ Thi là sư phụ của tại hạ, nhưng...

Thường Luân thở dài lắc đầu:

- Thường Luân là đệ tử của Phong Tinh Cổ Thi nhưng đã được gì ở lão chứ? Phong Tinh Cổ Thi không coi Thường Luân là đệ tử chân truyền nên võ công của tại hạ chẳng bằng ai. Ngay cả Vũ Văn Tiểu Vĩ cũng có thể đuổi tại hạ đi như đuổi một con chó, chứ đừng nói đến những người khác.

Á Tiền cau mày:

- Phong Tinh Cổ Thi không truyền thụ tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong và Cương Thi Đại Pháp cho công tử à?

- Nếu hàm thụ được một phần bản lĩnh võ công của Phong Tình Cổ Thi thì Thường Luân không thể thúc thủ bởi Vũ Văn Tiểu Vĩ. Thường Luân chẳng được gì ở lão cả, mà chỉ đáng là một tên tiểu nô phục dịch cho lão mà thôi.

Thường Luân quay sang Á Tiên:

- Ngay cả người mà Thường Luân yêu thương cũng phải cống nạp cho Phong Tình Cổ Thi.

Á Tiên chớp mắt:

- Người công tử yêu là ai?

Thường Luân nhìn thẳng vào mắt Á Tiên:

- Mỹ nhân đang ngồi trước mặt tại hạ, Hà Á Tiên.

Á Tiên tròn mắt:

- Á Tiên sao?

Thường Luân ghé mặt sát vào má Á Tiên:

- Thường Luân sinh ra chỉ biết làm thân tiểu nô cho Phong Tình Cổ Thi lão ma thôi sao? Không, Thường Luân phải có gì trong thiên hạ võ lâm chứ.

- Tại sao Thường huynh không nói sớm cho Á Tiên biết tình của huynh?

- Huynh có thể nói được sao?

- Tại sao không nói được?

- Thân phận của huynh chỉ là một tiểu nô hầu phục Phong Tình Cổ Thi, làm sao huynh nói được tình cảm của mình với muội muội. Huynh sợ nói ra tình cảm đó thì Phong Tình Cổ Thi chẳng cho huynh một cái mạng để tranh đua với thiên hạ, mà huynh thì muốn thụ huấn võ công của lão.

Á Tiên nhìn Thường Luân:

- Huynh có thật sự thương Á Tiên không?

Thường Luân đối nhãn với nàng. Ánh mắt của Thường Luân vừa tha thiết vừa biểu cảm khiến cho trái tim Á Tiên đập thành thạch. Nàng đã từng va chạm với bao nhiêu nam nhân, nhưng chỉ một ánh mắt của Thường Luân thôi mà Á Tiên cảm tưởng như trong nội thể của mình bỗng có một ngọn lửa tình bùng cháy ngùn ngụt.

Nếu đem Thường Luân so sánh với Phong Tình Cổ Thi, tất nhiên võ công của y chỉ đáng là con đom đóm so với vầng thái dương nhưng cái khác thì Phong Tình lão ma đâu thể sánh bằng Ngọc Diện Thư Sinh Thường Luân.

Á Tiền bất giác thẹn thùng:

- Đại ca.
- Muội muội.

Cùng với lời nói chan chứa tình cảm đó, vòng tay của Thường Luân kéo ghít Á Tiền vào mình.

Á Tiền nhỏ nhẹ nói:

- Phải đại ca đang muốn trở thành chủ nhân ngọn tiểu thanh kỳ?

Thường Luân gật đầu:

- Muội muội có giúp đại ca không?
- Á Tiền sẽ giúp huynh. Không chỉ một ngọn tiểu thanh kỳ mà cả thất kỳ đều thuộc về đại ca.

Thường Luân nghe tiếng tim đập của Á Tiền. Y nhìn nàng mỉm cười rồi nói:

- Trái tim của muội muội đã khắc hình huynh rồi.

Á Tiền gật đầu:

- Đại ca đừng xử tệ với muội nghe?
- Nếu không có muội, Thường Luân cũng chỉ là tên tiểu nô hèn hạ.

Thường Luân vừa nói vừa đỡ Á Tiền nằm xuống tràng kỷ. Cái gì đến ắt phải đến, Thường Luân biết mình phải làm gì để có thể trở thành chủ nhân ngọn tiểu thanh kỳ.

Trong khi đó thì Á Tiền chỉ nghĩ đến mỗi một Thường Luân mà thôi. Trong cuộc mây mưa của đôi tình lang, Á Tiền bất giác so sánh Thường Luân với những gã nam nhân đã từng bước qua đời nàng. Từ Tri Ngộ Năng, Phong Tình Cổ Thi và cả lão ngụy đại hiệp Gian Thiên thì chẳng có ai sánh được với Ngọc Diện Thư Sinh Thường Luân.

Từ những ý niệm thầm kín đó, Á Tiền buột miệng nói:

- Nếu muội làm bất cứ việc gì, tất cả cũng chỉ vì đại ca mà thôi.

Thường Luân dụi đầu vào ngực Á Tiền, ôn tồn nói:

- Còn cuộc đời của huynh cũng không ngoài muội muội.

Vòng tay của gã ôm cứng lấy nàng khiến cho Á Tiên phải rên khẽ:

- Đại ca.

Hai người cùng hòa nhập làm một để rồi tan ra trong niềm cảm khái tột cùng. Á Tiên thì nhắm mắt mơ màng với ý tưởng mình đã gặp được một đấng lang quân mà chỉ có trong mộng mà thôi.

Trong lúc đó, Thường Luân lại vợ vẫn nghĩ đến ngọn tiểu thanh kỳ. Gã thầm nhủ:

- "Nếu ta là chủ nhân ngọn tiểu thanh kỳ tất có ngày sẽ là chủ nhân của thất kỳ đoạt mạng. Thường Luân, ngươi sẽ không còn là tên tiểu nô dịch của lão Phong Tình Cổ Thi. Cái ngươi muốn tất ngươi phải có."

- o O o -